

foto: Mihail E. Cratofil

Theodora Stanciu
și Ioan Coman

care îi facilitează dialogul cu creatori importanți. El transpune în practică înțelepciunea des citată și rar însușită: oricât de lung ar fi drumul, el începe cu un prim pas.

Teatrul Hanul cu Tei este pasul care instituționalizează legătura cu capitala într-un mod stimulator pentru părțile implicate. Primul spectacol, cu piesa *Cafeaua domnului ministru* de Horia

Gârbea, și-a asumat nobila misiune a începutului de drum, semnificând deschiderea spre dramaturgia românească postmodernă, spre tineri, spre contestație. Horia Gârbea reprezintă toate acestea, dar nu am impresia că el se ia atât de tare în serios pe cât a vrut să ne convingă regizorul (Lucian Sabados). Peste hazul piesei a fost descărcat repertoriul de coduri al teatrului absurdului, interpretării evoluează într-un corset evident incomod: ministrul depășit de situație, secretara abuzivă, proxeneta energică nu joacă relația dintre ei, ci semnificațiile și consecințele decăderii morale. Textul e mai mult și mai puțin decât atât.

La proiectul teatral Hanul cu Tei este asociat și Mihai Voicu, actor, deputat (1990-1992), președintele Consiliului de administrație al Galeriei de artă unde s-a adăpostit sala bucureșteană a teatrului din Ploiești. Aventura teatrală a acestui generos și vesel patron este reconfortantă în ambianța de rapacitate plângăreață care a inundat instituțiile unde prestează servicii artiști dezinteresați.

Magdalena Boiangiu

Sf

flash

Teatrul ca adăpost

Citesc, chiar în timpul reprezentației, așa, ca să mai treacă vremea, în foaia-program oferită cu amabilitate de către secretara literară a Teatrului Odeon, că această producție - *Capricii*, scenariul și regia: Camelia Hâncu, scenografia: Viaceslav Vutcariov, muzica originală: Sebastian Bărbălan - a fost prezentată, în mai 2000, la Festivalul de Monodramă de la Kiev, "bucurându-se de un real succes". Mă opresc din lectură și cuget: o fi ceva de capul spectacolului, dacă... Mă concentrez puternic. Aflându-mă pe scenă, alături de protagoniști, nu am curajul să mă mișc, pentru a nu deranja fluxul creației. Îmi amorțește un picior. Îndur eroic, așteptând să se întâmple ceva. Orice, numai să pot profita și să-mi schimb măcar poziția. Cei doi actori se fâțâie, însă, încoace și-ncolo, întocmai ca acum un sfert de oră, între o pianină, o săgeată luminoasă cu vârful îndreptat în sus, aninată de un suport metalic, și

culise. Din când în când cel care "joacă" rolul Dirijorului (Mihai Danu) mută dintr-un loc într-altul suportul cu săgeata, iar cel care deține (după toate probabilitățile) rolurile unor compozitori de seamă, cum ar fi Mozart sau Beethoven (Sebastian Bărbălan), atinge clapele instrumentului muzical, gândilându-ne auzul cu câteva acorduri. Melodioase, dar nu reușesc să mă scoată din apatie. Aștept. Îmi amorțește și celălalt picior. Începe să plouă. Aud ropotul stropilor pe acoperiș. Privesc chipurile vecinilor de scaun. Sunt sumbre. Vor să înțeleagă unde au nimerit. Vor să se relaxeze, să se bucure. Doar de-aia vine omu' la teatru! Nu știu în ce măsură reușesc ei, însă eu m-am liniștit: de vreme ce tot plouă, mai bine ca spectacolul să continue. Cel puțin stăm la adăpost.

Marinela Țepuş